**Partea introductivă**
Dosarul nr. 2c-3372/21
21176236-12-2c-30112021-1

**H O T Ă R Â R E**
În numele legii

12 februarie 2025 mun. Chişinău

Judecătoria Chişinău, sediul Centru
Instanța de judecată în componenţă:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Svetlana Cușnir
Grefierul Antonina Sicorschii

examinând în ședință de judecată publică, în sediul instanței, cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de SRL „*****”, în proces de insolvabilitate împotriva SRL „*****” și SRL „*****” cu privire la declararea nulității actului juridic și încasarea datoriei,

**Partea descriptivă**

c o n s t a t ă:

La 29.11.2021, SRL „*****”, în proces de insolvabilitate, a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „*****” și SRL „*****” cu privire la declararea nulității actului juridic și încasarea datoriei.

În motivarea cererii a indicat că, prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central nr. 2i-849/2019 din 19.05.2020, s-a dispus intentarea procedurii de faliment simplificat față de SRL „*****” (mun. Chișinău, str. *****, of. 307, IDNO *****), iar în calitate de lichidator al debitorului a fost desemnat administratorul autorizat *****.

A indicat că, conform art. 107 alin. (1) din Legea insolvabilității, după intentarea procedurii de insolvabilitate sau a procedurii simplificate a falimentului, administratorul și/sau lichidatorul vor lua neîntârziat în primire și administrare toate bunurile care aparțin masei debitoare.

Astfel, în scopul executării hotărârii instanței de insolvabilitate și a prevederilor menționate, în cadrul procesului de insolvabilitate al SRL „*****”, lichidatorul a constatat că SRL „*****” a livrat către SRL „*****” mărfuri și servicii conform facturilor fiscale din perioada 04.01.2016-27.05.2016, în valoare de 7 312 428,88 lei, care nu au fost achitate integral de către SRL „*****”.

Conform art. 66 alin. (1) lit.f) din Legea insolvabilității, printre principalele atribuții ale lichidatorului este solicitarea și primirea gratuită de la participanții la

procesul de insolvabilitate, de la alte persoane, indiferent de tipul de proprietate și forma juridică de organizare, a informațiilor și explicațiilor necesare pentru executarea atribuțiilor, precum și de la debitor a informațiilor despre veniturile și bunurile ce îi aparțin cu titlu de proprietate, inclusiv despre cele care se află în proprietate comună pe cote-părți.

La 04.01.2021, lichidatorul SRL „*****” a solicitat SRL „*****” prezentarea Actului de verificare a decontărilor reciproce dintre SRL „*****” și SRL „*****”, pe perioada de la 01.01.2015 până la data întocmirii solicitării, și copiile contractelor și facturilor încheiate/semnate între SRL „*****” și SRL „*****” pe perioda menționată.

A susținut că, cu toate că, SRL „*****”, a recepționat cererea SRL „*****”, la 11.01.2021, nu a prezentat niciun răspuns lichidatorului și niciun act solicitat.

A indicat că, prin somația din 27.05.2021 lichidatorul SRL „*****” a solicitat SRL „*****” achitarea către SRL „*****” a datoriei în mărime de 6 170 896,71 lei, acumulată de pârât aferent mărfurilor și serviciilor cumpărate de la SRL „*****” și neachitate.

Prin răspunsul din 03.06.2021, SRL „*****” a informat lichidatorul SRL „*****” că nu dispune de careva datorii față de SRL „*****”, iar în vederea confirmării lipsei datoriilor SRL „*****” a prezentat lichidatorului Actul de verificare a decontărilor reciproce între părți, prin care confirmă livrările efectuate de SRL „*****” în favoarea SRL „*****” în valoare de 7312428,88 lei, însă concomitent pretinde că, la data de 28.10.2016, a încheiat un contract de cesiune a dreptului de creanță, prin care SRL „*****” (Cedent) a cedat către SRL „*****” (Cesionar) dreptul de creanță față de SRL „*****” (Debitor), în mărime de 639 131,54 lei.

A afirmat că, potrivit actului de cesiune a dreptului de creanță din 28.10.2016, Cedentul cesionează Cesionarului datoria Debitorului Cedat în mărime de 639 131,54 lei. Debitorul cedat devine Debitor față de Cesionar pe suma datoriei în mărime de 639 131,54 lei.

Așadar, lichidatorul SRL „*****” consideră lovit de nulitate absolută Contractul de cesiune a dreptului de creanță din 28.10.2016 și că acesta nu poate produce careva efecte juridice, iar datoria de achitare față de SRL „*****” a sumei de 639 131,54 lei, ce constituie obiectul contractului dat, aparținînd SRL „*****”, din următoarele considerente:

1. Conform art 753 alin. (1) din Codul civil, prin contractul de vânzare-cumpărare, o parte (vânzător) se obligă și predea un bun în proprietate celeilalte părți (cumpărător), iar aceasta se obligă să preia bunul și să plătească prețul convenit.

Conform art. 512 alin. (1) din Codul civil, în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar

debitorul este ținut să o execute. Prestația poate consta în a da, a face sau a nu face.

Conform art. 514 din Codul civil, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

A indicat că, în cazul din speță, rezultă cu certitudine că între părți au avut loc raporturi juridice de vânzare-cumpărare a mărfurilor și serviciilor, confirmate prin facturile fiscale eliberate de SRL „*****” către SRL „*****”, în temeiul căror a apărut obligația cumpărătorului de a achita în favoarea vânzătoruiui SRL „*****” valoarea mărfurilor și serviciilor livrate.

În temeiul normelor sus indicate, SRL „*****” datorează SRL „*****” obligația de achitare a bunurilor recepționate.

2. După cum rezultă din Contractul de cesiune a dreptului de creanță din 28.10.2016, din numele tuturor părților contractante acesta a fost semnat de directorii întreprinderilor, în special, o astfel de mențiune este indicată și în partea ce ține de SRL „*****”. Cu toate acestea, reieșind din explicațiile prezentate lichidatorului SRL „*****” de către administratorul SRL „*****”, *****, acesta nu a semnat careva contracte de cesiune din numele întreprinderii, iar contractul dat nu este semnat de către director.

Conform art. 199 alin. (1) din Codul civil, în redacția de la data încheierii actului juridic, consimțământul este manifestarea, exteriorizată, de voință a persoanei de a încheia un act juridic.

(2) Consimțământul este valabil dacă provine de la o persoană cu discernământ, este exprimat cu intenția de a produce efecte juridice și nu este viciat.

Conform art. 201 din Codul civil, actul juridic se consideră neîncheiat în cazul în care esența consimțământului nu poate fi determinată cu certitudine nici din exprimarea exteriorizată și nici din alte circumstanțe ale încheierii sale.

Conform art. 217 alin. (1) din Codul civil, nulitatea absolută a actului juridic poate fi invocată de orice persoană care are un interes născut și actual. Instanța de judecată o invocă din oficiu.

Conform art. 220 alin. (1) din Codul civil, actul juridic sau clauza care contravin normelor imperative sunt nule dacă legea nu prevede altfel.

(2) Actul juridic sau clauza care contravin ordinii publice sau bunelor moravuri sînt nule.

Conform art. 556 alin. (1) din Codul civil, o creanță transmisibilă și sesizabilă poate fi cesionată de titular (cedent) unui terț (cesionar) în baza unui contract. Din momentul încheierii unui astfel de contract, cedentul este substituit de cesionar în drepturile ce decurg din creanță.

Conform art. 666 alin. (1) din Codul civil, contract este acordul de voință realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice.

(2) Contractului îi sunt aplicabile normele cu privire la actul juridic.

Conform art. 679 alin. (1) din Codul civil, contractul se consideră încheiat dacă părțile au ajuns la un acord privind toate clauzele lui esențiale.

(2) Sunt esențiale clauzele care sunt stabilite ca atare prin lege, care reies din natura contractului sau asupra cărora, la cererea uneia din părți, trebuie realizat un acord.

La caz, după cum rezultă din circumstanțele cauzei, contractul de cesiune a dreptului de creanță din 28.10.2016 nu a fost semnat de administratorul SRL „*****” și reprezintă de fapt un fals, reflectând în el niște date care nu corespund realității. Ori, în drept cu mențiunea „Director SRL „*****” pe contractul și actul de cesiune a dreptului de creanță din 28.10.2016 sunt aplicate niște semnături ce nu aparțin administratorului, dar unei persoane străine, creând astfel fals aparența consimțământului SRL „*****” de a ceda creanța sa față de SRL „*****” unei terțe persoane.

A menționat că, în condițiile date lichidatorul SRL „*****” evidențiază că Contractul de cesiune a dreptului de creanță din 28.10.2016 și Actul de cesiune a dreptului de creanță din 28.10.2016 nu pot produce careva efecte juridice pentru părți, nu pot fi considerate ca fiind încheiate de SRL „*****”, iar semnătura aplicată din numele directorului reprezintă un fals, fapt ce atrage nulitatea actului juridic, care este semnat contrar legii și contrar ordinei publice.

Este evident că pârâtul SRL „*****” a prezentat contractul de cesiune a creanței din 28.10.2016 cu scopul de a se elibera de obligația de a achita în favoarea SRL „*****” datoria restantă în mărime de 639 131,54 lei.

Conform art. 219 alin. (1) din Codul civil, actul juridic nul încetează cu efect retroactiv din momentul încheierii. Dacă din conținutul său rezultă că poate înceta numai pentru viitor, actul juridic nu va produce efecte pentru viitor.

(2) Fiecare parte trebuie să restituie tot ceea ce a primit în baza actului juridic nul, iar în cazul imposibilității de restituire, este obligată să plătească contravaloarea prestației.

În condițiile date, ținând cont de nulitatea și lipsa efectelor juridice a Contractului de cesiune a dreptului de creanță din 28.10.2016, precum și a actului din 28.10.2016, solicită de a dispune încasarea silită din contul SRL „*****” în favoarea SRL „*****” a datoriei restante în mărime de 639 131,54 lei.

Reieșind din cele expuse mai sus, în temeiul art. 512 alin. (1), 514, 556, 666, 79 alin. (1), din Codul civil, reclamantul a solicitat:

- Admiterea prezentei cereri de chemare în judecată;
- declararea nulității Contractului de cesiune a dreptului de creanță din 28.10.2016 și a Actului de cesiune a dreptului de creanță din 28.10.2016, cu întoarcerea părților la poziția inițială;

- încasarea de la SRL „*****” în favoarea SRL „*****” a datoriei în mărime de 639 131,54 lei.

*La 24.05.2024*, SRL „*****”, în proces de insolvabilitate, a depus cerere de concretizare a cererii de chemare în judecată, prin care a solicitat și încasarea de la SRL „*****” în favoarea SRL „*****” a dobânzilor de întârziere în mărime de 354867,82 lei (f. d. 88-89).

***Poziția participanților la proces expusă în ședința de judecată***

În cadrul ședinței de judecată, reprezentantul părții-reclamante SRL „*****”, în proces de insolvabilitate, administratorul *****, a susținut cererea de chemare în judecată conform obiectului şi temeiului invocat și a solicitat admiterea acesteia.

În ședința de judecată, reprezentantul părții-pârâte SRL „*****”, avocatul Lepilov Natalia, care acționează în baza mandatului avocațional Seria MA nr. 0828158 din 13.06.2022, a susținut obiecțiile menționate în referință și a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată.

În ședința de judecată, reprezentantul părții-pârâte SRL „*****”, citat legal, nu s-a prezentat, despre motivele neprezentării instanței de judecată nu a comunicat, astfel, instanța prin prisma art. 206 alin. (5) din Codul de procedură civilă a dispus examinarea cauzei în lipsa acestuia.

**Motivarea**

Audiind participanții la proces, analizând motivele acțiunii înaintate, examinând probele administrate pentru dovedirea celor invocate și prevederile legale ce guvernează spața, instanța de judecată conchide de a respinge ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată.

În conformitate cu art.118 alin. (1) şi (3) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

În conformitate cu art. 121 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească reține spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenta sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului.

În conformitate cu art. 130 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar

în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Niciun fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la pertinența, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficiența pentru soluționarea cauzei.

În acord cu art. 239 din Codul de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărârea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.

În temeiul art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea pricinilor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii.

Conform art. 19 alin. (1) din Codul civil, persoana lezată într-un drept al ei sau într-un interes recunoscut de lege poate cere repararea integrală a prejudiciului patrimonial și nepatrimonial cauzat astfel.

Reieșind din prevederile normei legale sus-citate, instanței de judecată îi revine rolul să stabilească definitiv circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei și obiectul probațiunii pentru a se convinge de veridicitatea lor.

În ședința de judecată s-a constatat că, prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central nr. 2i-849/2019 din 19.05.2020, s-a dispus intentarea procedurii de faliment simplificat față de SRL „*****” (mun. Chișinău, str. *****, of. 307, IDNO *****), iar în calitate de lichidator al debitorului a fost desemnat administratorul autorizat *****.

Astfel, în speță, SRL „*****”, în proces de insolvabilitate, prin cererea de chemare în judecată, a solicitat declararea nulității Contractului de cesiune a dreptului de creanță din 28.10.2016 și a Actului de cesiune a dreptului de creanță din 28.10.2016, cu întoarcerea părților la poziția inițială, invocând prevederile art. 201, 217, 220 din Codul civil, precum și încasarea datoriei și a dobânzilor de întârziere.

În materie de drept, instanța de judecată menționează că reieșind din pretențiile revendicate de partea-reclamantă, cazului din speţă îi sunt aplicabile prevederile Codului civil, în redacția de până la 01 martie 2019 – în vigoare la momentul nașterii raporturilor juridice civile din speță.

Conform art.8 alin. (2) lit.a) din Codul civil (în redacția de până la 01 martie 2019, drepturile şi obligaţiile civile apar din contracte şi din alte acte juridice.

Astfel, drepturile şi obligaţiile civile apar în temeiul legii, precum şi în baza actelor persoanelor fizice şi juridice care, deşi nu sunt prevăzute de lege, dau

naştere la drepturi şi obligaţii civile, pornind de la principiile generale şi de la sensul legislaţiei civile.

Pornind de la principiul de bază, persoanele care sunt parte la aceste relaţii, sunt obligate de a-şi înfăptui drepturile şi exercita obligaţiile cu bună-credinţă şi diligenţă în concordanţă cu stipulările contractuale.

Așadar, instanța reține că în cadrul pregătirii cauzei către dezbateri judiciare, reprezentantul părții-pârâte SRL „*****”, avocatul Lepilov Natalia, a depus cerere în conținutul căreia a ridicat excepția de tardivitate și a solicitat aplicarea prevederilor art. 186[1] din Codul de procedură civilă, iar prin încheierea din 17 iulie 2023, instanța constatând că este prematur de a se expune la această fază a procesului asupra acestei chestiuni, a dispus examinarea excepției de tardivitate odată cu examinarea fondului cauzei, motiv pentru care aspectul privitor la termenul de prescripție este analizat în cadrul examinării fondului cauzei. Or, în contextul examinării cererii privind excepția de tardivitate, instanța de judecată menționează că invocarea excepţiei de tardivitate nu reprezintă o obiecţie material juridică, ci o excepţie procesuală, care reprezintă un mijloc procedural prin care, în condiţiile legii, partea interesată, invocă, în cadrul procesului civil şi fără a pune în discuție fondul cauzei. De alt fel, excepţia tardivităţii este o excepţie de procedură şi peremptorie, iar în funcţie de caracterul imperativ sau dispozitiv al normei încălcate, este o excepţie absolută sau relativă.

Astfel, în susținerea cererii, avocatul Lepilov Natalia, a indicat că, la cererea de chemare în judecată, este anexat actul de verificare a decontărilor reciproce din care reiese că livrările de mărfuri/servicii de la SRL „*****” în adresa SRL „*****” au avut loc în baza mai multor facturi fiscale, ultima din care în sumă de 93036,19 lei, a avut loc la data de 27.05.216. Respectiv, pretențiile privind achitarea livrărilor efectuate fiind scadente în termen de 7 zile din data semnării facturilor (art. 861 Cod civil), ultima din care a fost semnată la 27.05.2016, s-au prescris cel târziu la data de 04.06.2019.

A susținut că, pretențiile privind valabilitatea contractului de cesiune a creanței din 28.10.2016 s-au prescris la data de 28.10.2019. Deși se invocă nulitatea absolută a contractului indicat, din esența pretențiilor formulate (explicațiile pretinse ale administratorului SRL „*****”, *****, care din cuvintele lichidatorului a susținut că nu a semnat contractul de cesiune) reiese, totuși, că merge vorba de invocarea nulității relative și nu absolute. Cererea de chemare în judecată este înaintată la 29.11.2021, adică peste termenul de prescripție de 3 ani.

Reprezentantul SRL „*****”, în proces de insolvabilitate, administratorul *****, cu referire la prevederile art. 575 alin. (1) din Codul civil, a menționat că, după cum rezultă din dosar nu sunt stabilite anumite termene pentru executarea obligației de către pârât, ori facturile fiscale eliberate de reclamant nu stabilesc termenul de achitare a datoriei, iar o careva cerere anterioară de executare a

obligației pecuniare, obiect al prezentului litigiu nu a existat până la reclamația expediată de lichidatorul SRL „*****” la data de 27.05.2021.

În condițiile date, lichidatorul SRL „*****” este îndreptățit să solicite oricând pârâtului achitarea datoriei.

În opinia părții-reclamante, nulitatea absolută a actelor juridice indicate în cererea de chemare în judecată, instanța urmează să o examineze prin prisma normelor invocate de reclamant, adică sub aspectul nulității absolute a actului juridic, care conform art. 217 alin. (3) din Codul civil, este imprescriptibilă.

Conform art. 267 alin.(1) din Codul civil, în redacția de până la 01.03.2019, termenul general în interiorul căruia persoana poate să-şi apere, pe calea intentării unei acţiuni în instanţă de judecată, dreptul încălcat este de 3 ani.

Conform art. 272 alin.(1) din Codul civil, în redacția de până la 01.03.2019, începutul curgerii termenului de prescripţie extinctivă începe să curgă de la data naşterii dreptului la acţiune. Dreptul la acţiune se naşte la data când persoana a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului.

Așadar, în speță, partea-reclamantă solicită declararea nulității Contractului de cesiune a dreptului de creanță din 28.10.2016 și a Actului de cesiune a dreptului de creanță din 28.10.2016, cu încasarea de la SRL „*****” în beneficiul lui SRL „*****” a datoriei în sumă de 639 131,54 lei și a dobânzii de întârziere în mărime de 354867,82 lei.

Deci, reieșind din natura juridică a pretențiior cu privire la declararea nulității, încasarea datoriei, având în vedere specificul cauzei, precum și faptul că în susținerea acestor pretenții sunt invocate și circumstanțele legate de faptul intentării procedurii de insolvabilitate față de partea-reclamantă SRL „*****”, prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central nr. 2i-849/2019 din 19.05.2020, fiind constatat că despre existența circumstanțelor invocate prin cererea de chemare în judecată lichidatorului ***** i-a devenit cunoscut după intentarea procesului de insolvabilitate, instanța apreciază că acțiunea înaintată la 29.11.2021, este depusă în interiorul termenului de prescripție.

Din punctul de vedere al obiectului dedus judecății privind declararea nulității Contractului de cesiune a dreptului de creanță din 28.10.2016 și a Actului de cesiune a dreptului de creanță din 28.10.2016, cu întoarcerea părților la poziția inițială, instanța reține următoarele.

În speță, odată ce, prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central nr. 2i-849/2019 din 19.05.2020, s-a dispus intentarea procedurii de faliment simplificat față de SRL „*****”, în calitate de lichidator al debitorului fiind desemnat administratorul autorizat ***** (f. d. 5), partea-reclamantă a invocat că, conform art. 107 alin. (1) din Legea insolvabilității, după intentarea procedurii de insolvabilitate sau a procedurii simplificate a falimentului, administratorul și/sau lichidatorul vor lua neîntârziat în primire și administrare toate bunurile care aparțin

masei debitoare.

Astfel, s-a invocat că, în scopul executării hotărârii instanței de insolvabilitate și a prevederilor menționate, în cadrul procesului de insolvabilitate al SRL „*****”, lichidatorul a constatat că SRL „*****” a livrat către SRL „*****” mărfuri și servicii conform facturilor fiscale din perioada 04.01.2016-27.05.2016, în valoare de 7312428,88 lei, care nu au fost achitate integral de către SRL „*****”.

Din materialele dosarului se atestă că, la 04.01.2021, lichidatorul SRL „*****” a solicitat de la SRL „*****” prezentarea Actului de verificare a decontărilor reciproce dintre SRL „*****” și SRL „*****”, pe perioada de la 01.01.2015 până la data întocmirii solicitării, și copiile contractelor și facturilor încheiate/semnate între SRL „Casa-Video” și SRL „*****” pe perioada menționată (f. d. 19).

Totodată, prin somația din 27.05.2021, lichidatorul SRL „*****” a solicitat SRL „*****” achitarea către SRL „*****” a datoriei în mărime de 6170 896,71 lei, pretinsă a fi acumulată de SRL „*****” aferent mărfurilor și serviciilor cumpărate de la SRL „*****” și neachitate (f. d. 14).

Prin răspunsul din 03.06.2021, SRL „*****” a comunicat că nu înregistrează datorii față de SRL „*****”, anexând actul de verificare a decontărilor reciproce între părți, privind livrările efectuate de SRL „*****” în favoarea SRL „*****” în valoare de 7312428,88 lei, contractul de cesiune a creanței (f. d. 8).

Tot din înscrisurile și actele dosarului se atestă că, la 28.10.2016, ar fi fost încheiat un Contract de cesiune a dreptului de creanță, prin care SRL „*****” (Cedent) a cedat către SRL „*****” (Cesionar) dreptul de creanță față de SRL „*****” (Debitor), în mărime de 639 131,54 lei (f. d. 10).

Iar potrivit Actului de cesiune a dreptului de creanță din 28.10.2016, Cedentul cesionează Cesionarului datoria Debitorului Cedat în mărime de 639 131,54 lei. Debitorul cedat devine Debitor față de Cesionar pe suma datoriei în mărime de 639 131,54 lei (f. d. 11).

Față de aceste înscrisuri, partea-reclamantă a invocat că, după cum rezultă din circumstanțele cauzei, contractul de cesiune a dreptului de creanță din 28.10.2016 nu a fost semnat de administratorul SRL „*****” și reprezintă de fapt un fals, reflectând în el niște date care nu corespund realității. Ori, în drept cu mențiunea „Director SRL „*****” pe contractul și actul de cesiune a dreptului de creanță din 28.10.2016 sunt aplicate niște semnături ce nu aparțin administratorului, dar unei persoane străine, creând astfel fals aparența consimțământului SRL „*****” de a ceda creanța sa față de SRL „*****” unei terțe persoane.

Astfel, a susținut că, în condițiile date lichidatorul SRL „*****” evidențiază că Contractul de cesiune a dreptului de creanță din 28.10.2016 și Actul de cesiune a dreptului de creanță din 28.10.2016 nu pot produce careva efecte juridice pentru

părți, nu pot fi considerate ca fiind încheiate de SRL „*****”, iar semnătura aplicată din numele directorului reprezintă un fals, fapt ce atrage nulitatea actului juridic, care este semnat contrar legii și contrar ordinei publice.

La fel, a menționat că, este evident că pârâtul SRL „*****” a prezentat contractul de cesiune a creanței din 28.10.2016 cu scopul de a se elibera de obligația de a achita în favoarea SRL „*****” datoria restantă în mărime de 639 131,54 lei.

Pornind de la aceste raţionamente, instanța reține că: „un contract are putere de lege între părţi, însă această lege este legitimă, câtă vreme nu acoperă un abuz, câtă vreme nu încalcă ordinea publică şi cerinţele bunelor moravuri şi câtă vreme este conformă cu echitatea. Forţa obligatorie a contractului este de necontestat, contractul însa nu are putere de lege, decât dacă este el însuși legal, adică nu contravine normelor de ordine publică şi bunelor moravuri”.

La caz, instanța relevă că actele în privința cărora se solicită declararea nulității absolute au fost prezentate în copie, partea-reclamantă susținând că nu deține aceste acte în original (f. d. 10, 11). La demersul instanței de judecată de a fi prezentate originalele actelor ce constituie obiectul dedus judecății în prezenta cauză, părțile-pârâte SRL „*****” și SRL „*****” au comunicat că prezentarea originalului contractului de cesiune din 28.10.2016, încheiat între SRL „*****”, SRL „*****”, SRL „*****” nu este posibilă din cauza distrugerii documentelor pentru anul 2016 (f. d. 71, 85).

În conformitate cu art. 138 alin. (4) și (5) din Codul de procedură civilă, înscrisul se depune în original sau în copie autentificată în modul stabilit de lege, indicându-se locul de aflare a originalului. Înscrisul se depune în original când, conform legii sau unui alt act normativ, circumstanţele cauzei trebuie confirmate numai cu documente în original şi când, ca urmare a soluţionării cauzei, înscrisul îşi pierde efectul juridic sau când copiile de pe documentul prezentat au cuprinsuri contradictorii, precum şi în alte cazuri când instanţa consideră necesară prezentarea originalului.

(5) Dacă, în conformitate cu afirmaţiile părţii interesate, documentul în original se află pe mâna părţii adverse, probaţiunea se efectuează prin înaintarea unui demers privind obligarea părţii adverse la prezentarea lui în original. În cazul în care partea adversă nu execută încheierea judecătorească privind prezentarea documentului în original, se va utiliza copia de pe original, prezentată de persoana interesată dacă legea nu prevede altfel. Instanţa va aprecia forţa probantă a copiei autentificate după intima ei convingere.

Deci, în speță, având la bază prevederile pre-citate, instanța reține că circumstanţele cauzei trebuie confirmate numai cu documente în original, iar neprezentarea originalului Contractului de cesiune a dreptului de creanță din 28.10.2016 și a originalului Actului de cesiune a dreptului de creanță din

28.10.2016, este apreciat de către instanța de judecată ca dovadă a lipsei unui act juridic care să confirme despre existența oricăror relații contractuale între părțile litigiului, izvorâte din contractul de cesiune a dreptului de creanță, fapt ce determină instanța de a respinge ca neîntemeiată pretenția cu privire la declararea nulității Contractului de cesiune a dreptului de creanță din 28.10.2016 și a originalului Actului de cesiune a dreptului de creanță din 28.10.2016. Or, este alogică și inadmisibilă declararea nulității unui act inexistent.

Cât privește cerința cu privire la încasarea de la SRL „*****” în favoarea SRL „*****” a datoriei în mărime de 639 131,54 lei, instanța relevă că circumstanțele invocate în susținerea acestei pretenții nu și-au găsit confirmare în ședința de judecată. De altfel, partea-reclamantă nu a prezentat probe pertinente și concludente care să confirme cu certitudine existența datoriei enunțate.

Deci, simpla referire la actul de verificare a decontărilor reciproce între părți, prezentat de la SRL „*****”, fără a prezenta alte probe care să demonstreze existența unei creanțe certe, lichide și valide la data înaintării prezentei acțiuni, nu poate constitui temei suficient pentru a admite cerința cu privire la încasarea datoriei.

În același timp, instanța apreciază ca lipsit de forță de convingere actul de verificare a decontărilor reciproce între părți, prezentat de SRL „*****” (f. d. 9), prin care partea-reclamantă invocă că acest act confirmă livrările efectuate de SRL „*****” în favoarea SRL „*****” în valoare de 7312428,88 lei și faptul neachitării datoriei de către ultima.

Față de acest înscris, instanța reține că actul specificat fiind semnat unilateral nu poate fi considerat ca o probă plauzibilă, care să confirme existența datoriei, ori actul de verificare a decontărilor reciproce prin definiție urmează a fi semnat de ambele părți.

La fel, nu poate fi considerată ca o probă verosimilă nici actul privind livrările pe facturi fiscale efectuate de toate tipurile de întreprinderi TVA 12 (f. d. 16-17), din considerentele că acesta reprezintă doar o descriere a facturilor fiscale livrate însă nicidecum nu confirmă existența datoriei SRL „*****” față de SRL „*****”.

Prin urmare, în contextul în care la caz nu au fost prezentate probe certe (contractul de vânzare-cumpărare, documentele primare - ori faptele economice se contabilizează prin documente primare, actul de verificare a decontărilor reciproce, întocmit de SRL „*****” și semnat de ambele părți, etc.), instanța de judecată conchide că în speță nu sunt prezente condițiile legale pentru a impune partea-pârâtă SRL „*****” să achite suma în mărime de 639 131,54 lei cu titlu de datorie.

Dat fiind faptul că pretenția cu privire la încasarea datoriei a fost respinsă ca fiind neîntemeiată, iar pretenția cu privire la încasarea dobânzilor de întârziere în mărime de 354867,82 lei este subsecventă, instanța consideră necesar de a o respinge, urmând soarta celei principale.

Sub aspectul celor relatate, instanța nu se expune asupra fiecărui argument invocat de participanții la proces, ținând cont de Avizul nr.11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni, în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, din care rezultă că, motivarea hotărârii nu trebuie înțeleasă ca necesitând un răspuns la fiecare argument invocat. Or, potrivit jurisprudenței Curții Europene, pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea trebuie să evidențieze că judecătorul a examinat chestiunile esențiale prezentate și nu trebuie interpretată ca impunând un răspuns detaliat la fiecare argument (Van de Hurk vs Țările de Jos, 19 aprilie, pct.61, seria A, nr.288).

Reieșind din cele expuse și în conformitate cu prevederile art. art. 236, 238-241 din Codul de procedură civilă al RM, instanța de judecată

**Dispozitivul**

h o t ă r ă ş t e:

Cererea de chemare în judecată depusă de SRL „*****”, în proces de insolvabilitate împotriva SRL „*****” și SRL „*****” cu privire la declararea nulității actului juridic și încasarea datoriei, se respinge ca neîntemeiată.

Hotărârea este cu drept de apel în Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile, de la data adoptării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chişinău, sediul Centru.

Președintele ședinței,
judecătorul Svetlana Cușnir